

Het diepzeelied

— LIEN DE RUYCK

Lena steekt haar hand in het ijskoude water van de fjord. Het bootje waar ze in zit, is gevuld met wetenschappers, maar het voelt heel even alsof ze hier alleen is. Rond de bergtoppen suikerspint de lucht roze. Straks valt de poolnacht. 'Gaan, nu!' roept de gids. Zonder nadenken zet ze zich af van de rand en zakt de onderwaterwereld in. Een plaats met onderwaterbergen en dalen zonder naam, die niemand anders ooit gezien heeft. Haar opdracht is simpel, haar doel duidelijk: waterstalen en beelden verzamelen voor haar onderzoek. Maar binnenkort verandert alles wat ze zo zeker dacht te weten.

In haar ooghoek ziet ze een schaduw. Is daar iemand? Onder haar borrelen bubbels op. Witte vegen worden vinnen; niet twee, maar tientallen. Dan duiken ze op, uit het niets. Kalfjes, tieners, moeders, opa's. Giganten van vijf tot vijftien meter lang snijden haar af van haar duikbuddy. Voor ze het goed en wel beseft, is ze omcirkeld door een grote groep bultruggen. Vijf, tien, ... Ademloos kijkt Lena rond: het moeten er meer dan dertig zijn. Ze glijden onder, naast, achter en om haar heen. Ze zwemmen traag voorbij, terwijl ze zacht naar elkaar zuchten, grommen, briesen, neuriën. Lena houdt zich zo stil mogelijk onder de waterspiegel, haar lijf weerkaatst hun samenzang. Wat zouden ze vertellen?

Het lijkt alsof de groep haar amper opmerkt en voorbij zal zwemmen. Maar dan vertraagt een van de walvissen, keert zich om en draait zich pal onder Lena naar haar toe. Uit zijn spuitgat ontsnapt een luchtbel, die haar richting uit zweeft. Ze laat hem door haar vingers glijden als een voorzichtige kennismaking. De walvis is nu zo dichtbij dat ze hem makkelijk zou kunnen aanraken. Een oog, zo groot als een sinaasappel, kijkt haar indringend aan. Lena voelt hoe het als een scanner langs haar lichaam heen beweegt. Vanaf dat moment gebeurt alles in slow motion. Het water versmelt met de walvis, en de walvis

met haar. Boven wordt onder en andersom. De horizon is nu een en al lichaam. Zijn gezang galmt door haar hoofd. Ineens lijkt ze zelfs te begrijpen wat hij zeggen wil. Alsof ze via zijn oog recht zijn 200 kilogram grote hart is binnengezwommen. Twee zoogdieren, schijnbaar alleen in een oneindige oceaan, ondersteboven van elkaar.



'Ha-hallo?' zegt ze, zonder dat ze haar mond hoeft te bewegen.
'Dag, Bovenbewoner,' klinkt het terug. Als Lena geen wanten aan had, zou ze zichzelf wakker knijpen.
'Je ziet eruit alsof je koud hebt,' schuddebuikt hij. 'Minder bewegen, dan heb je het warmer. Met al jullie haast altijd, van daarboven ...'

'Oh. Is het daarom dat alles hier zo langzaam lijkt te bewegen?' vraagt Lena. 'Wat doen jullie hier? Ben jij de baas? Waarom praat je met mij? Waar gaan jullie naartoe?'



'Haha, zoveel vragen, zo menselijk!' antwoordt de walvis terwijl hij zijn vin uitrekt. 'Wij? Wij zijn gewoon. Wij zijn de oceaan. We brengen beweging in het water, de wereld rond. Samen veroorzaken we golven en stormen, maken we wolken en helpen we zuurstof op te borrelen. Hier beneden groeit en bloeit alles veel langzamer. Daarom denken wij in jaren, niet in dagen. Ik kan het je alleen maar aanraden.'

Lena begrijpt er maar de helft van. Maar ze kan nu toch niet stoppen met vragen? 'Waarover zingen jullie?' flapt ze eruit.

De walvis zucht. 'Wil je dat wel zeker weten, lieve menseling? We zingen om de moed erin te houden. En om elkaar te vinden. Jullie bovenwereld botst zo vaak met de onze. We raken de weg kwijt door het lawaai van boten en motoren. We vinden geen rust.' Hij pauzeert even.

'En we krijgen geen adem, omdat de zee nu zo snel opwarmt. Ons lied houdt ons sterk en trekt de aandacht. Want ... misschien zijn jullie ons gladweg vergeten?'



Lena wil nog zoveel vragen. Maar de groep in de verte roept hem terug. Het prachtbeest tuimelt nog een keer om zijn as. 'Ik moet nu echt gaan. Zing jij ons lied daarboven verder? Alleen mensen noemen planeet Oceaan *Aarde!* Terwijl zelfs jij grotendeels uit water bestaat.'

Zijn staart draait en hij duikt traag nazwaaiend de diepte in. Lena neuriet als vanzelf zijn lied. Ze trappelt naar de oppervlakte, vol ongeduld om het aan de anderen te vertellen. Terwijl ze opstijgt, kijkt ze nog één keer de diepte in. Lena ... Hoe wist hij haar naam?